

luffende fra Personer; der ikke ere Læger, men her er ialtsald ikke henvist alene til en Anbefaling fra Physicus. For det Andet hjemlede Frd. af 5te Septbr. 1794 kun Rancelliet Ret til at give Vedkommende Tilladelse til at praktisere i det Distrikt, hvor han boede, medens der her ikke er foreskrevet noget Saadant. En videre og mere omfattende Ret kan meget vel efter Lovforslaget indrømmes. Endelig var det ogsaa aabenbart, at den nævnte Forordning syntes at forudsætte ganske særegne Betingelser, idet den nemlig fordrede, at Vedkommende skulde have „udmærkede Kundskaber“ og „fortrinlig Duelighed“ i en enkelt Retning. Det synes altsaa, at Forordningen egentlig kun har tænkt paa særlige Tilfælde, hvor Vedkommende havde erhvervet en særlig fremragende Indsigt og Duelighed, medens der her i det Hele kun fordres, at Vedkommende har godtgjort Kjendskab til Sygdommen. Saaledes som Bestemmelsen her er affattet, behøver man ikke just at kræve af den Paagjældende, at han skal have aflagt en egentlig Prøve, men man kan ogsaa tage mod andre Vidnesbyrd. Man har vel derimod indvønt saavel i det andet Thing som ogsaa forleden Dag heri Thinget — jeg tror det var det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgtreds (S. Madsen), som udtalte sig saaledes — at en saadan Bestemmelse ikke havde Noget at betyde, fordi de Paagjældende jo ikke kunde komme til at bevise deres Dygtighed uden ved at begaa en Række Lovovertrædelser; de maatte jo først være ulovlige Kvalifikationer, inden de kunde bevise deres Dygtighed som lovlige Læger. Det er imidlertid ikke ganske rigtigt. Foruden at nemlig Vedkommende kan underkaste sig en Prøve, saa aabner denne Lovs § 1, sidste Punktum, Udgang for Vedkommende til at komme til at udøve deres Kunst under Tilsyn af en autoriseret Læge eller med hans Vidende og Billigelse, og han kan jo saaledes komme til at lægge for Dagen den Indsigt og Duelighed, han er i Besiddelse af; det er allerede Noget. Dernæst har jo ogsaa det første Punktum i sidste Stykke af § 1 Bestemmelser, hvorved det vil blive muligt for de Paagjældende, ganske vist kun leilighedsvis og sjældnere, at komme til at lægge den Indsigt for Dagen, som skal være Grundlaget for Meddelelsen af denne Tilladelse; men iøvrigt er det rigtignok ogsaa min Mening, at man kunde, som jeg senere skal komme til, gaa noget videre, end det første Punktum i andet Stykke er gaaet, navnlig derhen til — det er Noget, som den ærede Justitsminister ikke tidligere har villet tiltræde, men som jeg

fremdeles finder at være rigtigt, — nemlig at aabne Vedkommende Leilighed til at kunne udøve Kure, naar han ikke gjør det for Betaling. Hvis det var Tilfældet, vilde jo Bestemmelsen i § 3 kunne faae et fuldkommen tilstrækkeligt Grundlag for sin Anvendelse, idet Vedkommende vilde kunne faae rig Leilighed til at lægge sin Duelighed for Dagen. — Denne § 3 er, saaledes som Udskafet nu er, vistnok Hovedbestemmelsen. Ogsaa Reglen under sidste Punkt af § 1 er jo Noget, som vel maa siges at være en ganske vist mindre betydelig Udvidelse af, hvad den nuværende Lovgivning hjemler. Det var været Gjenstand for min Overveelse, og jeg har ogsaa været tilbøjelig til at tro, at man paa dette Punkt kunde gaa noget videre og navnlig stille Reglen saaledes, at de Paagjældende skulde kunne tage Patienter under Kur, som vare opgivne af en Læge — jeg mener ikke saaledes, at Lægen havde erklæret, at Patienten maatte dø, men at han havde opgivet at kunne hjælpe den for det Onde, for hvilket den havde søgt hans Hjælp. Dette har i og for sig en vis Rimelighed for sig, men jeg negter ikke, at jeg dog er bleven tvivlraadig med Hensyn til, om en saadan Tilladelse dog ikke vilde kunne have sin betænkelige Side, ikke saameget af den Grund, at der saa ofte vilde blive foregivet, at man da antog Vedkommende opgiver af Lægerne, thi i saa Henseende kunde man fordre et strengere Bevis, men det er navnlig af den Grund, at, om end Lægen i Virkeligheden maatte have opgivet at kunne tilføre den Syge virkelig Helbredelse, saa er derved jo ikke udelukket, at den vedkommende Kvalifikationer, som fik sat paa ham, virkelig kunde i alt Fald forværre hans Onde, fremskynde hans Død og vilde kunne paaføre ham andre Ondt end det, for hvilket han havde været under Behandling af Lægen. Jeg kommer i saa Henseende navnlig til at tænke paa en Sag, som svævede for Retterne for en halv Snes Aar siden mod en The- og Porcellenshandler heri Byen, som havde taget en Person under Behandling, som ganske vist maatte anses for at være opgiven af Lægerne; da han led af Svindsot; men den Paagjældende brugte saadanne Kure, hvorved det lykkedes ham i høi Grad at forfærte Mandens Tilfælde, men ganske vist ogsaa hans Dage, idet han bevirkede, at han døde meget hurtigt, end det sandsynligvis ellers vilde være Tilfældet. Det er altsaa maasse noget farligt at gaa ind derpaa. Men Hovedspørgsmaalet er, om man ikke overhovedet kunde med Hensyn til det, der er omhandlet i det første Punkt af andet Stykke, gaa noget videre og navn-